

Credința și fapta

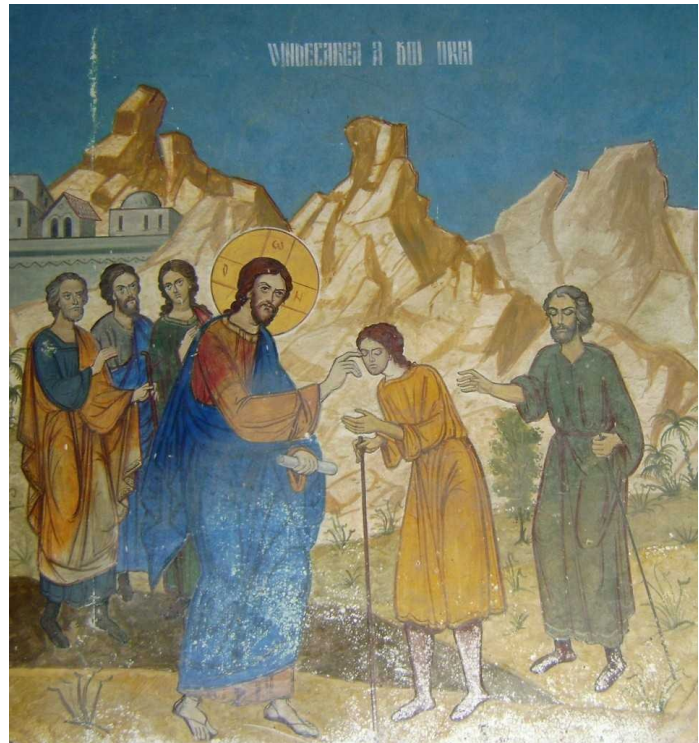
Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a șaptea după Rusalii

Evangelia Duminicii a șaptea după Rusalii

Ev. Matei 9, 27-35

În vremea aceea, pe când trecea Iisus, s-au luat după Dânsul doi orbi; aceștia strigau și ziceau: miluiește-ne pe noi, Fiule al lui David! Iar după ce a intrat El în casă, au venit la Dânsul orbii și i-a întrebat Iisus: credeți că pot să fac Eu aceasta? Răspuns-au Lui: da, Doamne! Atunci s-a atins de ochii lor, zicând: după credința voastră, fie vouă! Și s-au deschis ochii lor. Iar Iisus le-a poruncit cu asprime, zicând: vedeți, nimeni să nu știe. Însă ei, după ce au ieșit, au răspândit numele Lui în tot pământul acela. După plecarea lor, iată au adus la Dânsul pe un om mut, având diavol. Și fiind scos afară diavolul, a grăit mutul; iar mulțimile se minunau, zicând: niciodată nu s-a văzut așa ceva în Israel. Dar fariseii ziceau: cu domnul diavolilor scoate pe diavoli. Și Iisus străbătea prin toate orașele și satele, învățând în sinagogile lor, propovăduind Evangelia împărăției și vindecând orice fel de boală și orice fel de neputință în popor.

Cuvinte alese din imnele liturgice

Condacul 1

Înaintea celui cu chip și nevinovăție îngerească, a vrednicei slugi a Domnului nostru, care prin nestrămutată credință s-a învrednicit a sta alături de scaunul nemuritorului Împărat, Pantelimon, ridicăm rugăciunile noastre și cerem să ne asculte durerile și cu puterea ce-i este dată de la Dumnezeu ca un doctor fără de arginți, să ne cerceteze degrab și să înlăture de la noi bolile sufletești și trupești, ca izbăviți cu platoșa bunătații sale, în tresăltări de bucurie, să-i cântăm: Bucură-te, Mare Mucenice și

tămăduitorule Pantelimoane!

Icosul 1

Din pruncie ți-ai păstrat sufletul curat, Mucenice, căci maica ta cu mare grijă ți-a sădit în inimă credința în dulcele Iisus, pe care mai târziu bătrânul Ermolae stropind-o cu apa cea vie, pe care și el o avea de la Împăratul cel nemuritor, ai părăsit păgânătatea și ți-ai deschis larg sufletul să primești pe Hristos, pentru care îți cântăm:

Bucură-te, Sfinte cu adâncă judecată;
Bucură-te, că dreaptă ți-a fost credința urmată;

Bucură-te, al pieritorilor zei disprețuitor;

Bucură-te, al blândului Iisus următor;
Bucură-te, că după Domnul ai însetat;

Bucură-te, că dreaptă răsplătire ai căpătat;

Bucură-te, că n-ai ținut la bogății pământești;

Bucură-te, cel ce ți-ai adunat comori cerești;

Bucură-te, cel ce stai între cetele sfinților;

Bucură-te, ajutorul năpăstuiților;

Bucură-te, podoaba creștinilor cea neprețuită;

Bucură-te, mângâierea noastră mult dorită;

Bucură-te, Mare Mucenice și tămăduitorule Pantelimoane!

**Din Acatistul Sfântului Mare
Mc. și Tămăduitor Pantelimon**

Binele pe care-l faci vorbește înaintea lui Dumnezeu

Vindecarea celor doi orbi și a demonizatului mut fac parte dintr-un șir mai mare de minuni pe care Mântuitorul le-a făcut în Capernaum, „cetatea Sa” (Matei 9,1), în care locuia, însoțind propovăduirea cu fapte miraculoase prin care lucra binele între oameni, oferind astfel și un model de comportament în societate. Pe toți El îi „învăța ca unul care are putere” (Matei 7,29), dar „puterea Domnului se arăta în tămăduiri” (Luca 5,17).

Și și pe ucenici i-a trimis la propovăduire dându-le „putere asupra duhurilor celor necurate, ca să le scoată și să tămăduiască orice boală și orice neputință” (Matei 10,1). Această putere a lucrării binelui în lume am primit-o fiecare prin taina Botezului și se înnoiește întru noi prin celelalte Sfinte Taine, dar și prin orice rugăciune.

Pentru noi, astăzi, a face binele înseamnă mai degrabă a împlini (nu întotdeauna cu plăcere) o îndatorire și a „agonisi” un merit pentru care așteptăm răsplata Domnului, mergând pe principiul proverbului „bine faci, bine găsești”. Uităm însă, că fapta bună pune în operă o putere pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o spre mântuirea noastră și a semenilor.

Dar pe omul modern îl fascinează cu totul alte puteri, mai cu seamă pentru faptul că în relaționarea socială suntem persoane de tip reactiv, doar reacționăm în raport cu ceea ce se petrece în jurul nostru. Cel care-mi zâmbește îi zâmbesc și eu, dacă este politicoș cu mine și eu sunt politicoș cu el, dacă el m-a jignit, știu și eu să schimb foaia. Iar dacă nu-i la fel de bun ca mine, găsesc modalități să-mi dovedesc superioritatea. - Cât de departe suntem de ceea ce ne-a învățat Mântuitorul ! Niciodată Domnul Hristos nu se limitează doar la a măsura fapta bună pe care o faci spre semenul tău ca să știi ce să aștepti de la el. Nu-i acesta scopul Mântuitorului. Scopul este să te transforme în om cu inițiativă, a raporta lucrurile nu la oameni, ci la Dumnezeu.

De aceea ne învață Mântuitorul Iisus Hristos să nu alergăm după profit sau plată de la oameni, când ne spune: ”plata voastră multă este în ceruri” (Matei 5,12). Astfel, ne atrage atenția că înainte de a face un bine trebuie să îl simți și să îl cultivi în propria persoană. „Răsadnița” binelui este în sufletul nostru. Căci spune Mântuitorul Iisus Hristos: ”nu poate pomul bun să facă poame rele nici pomul rău să facă roade bune” (Matei 7,18), căci precum după roade se cunoaște pomul, după fapte se cunoaște și omul.

Iată cum ne provoacă Mântuitorul Hristos la o confruntare cu noi înșine, care necesită și un pic de înțelegere a termenilor, pentru că declarativ, fiecare spune: “eu îi iubesc pe oameni”. Dar când este vorba să definești iubirea, te afli în impas. Poate pentru că cel mai deplin mod de a-ți arăta puterea de a iubi e tot o

putere: puterea de a ierta. Și ce înseamnă a ierta ? Alt termen care nu este deloc ușor de definit. A ierta pe cineva înseamnă a renunța la dreptul meu de a răspunde cu aceeași monedă faptei pe care mi-a făcut-o. Așa vedem noi iertarea, juridic. E o îngăduință pe care i-o acord fratelui meu, e o toleranță, o înțelegere față de el. Și de aici, în mod firesc apare întrebarea, pe care de altfel a și pus-o Sfântul Apostol Petru Învățătorului: ”Doamne, de câte ori poate să greșească semenul meu și eu să-l iert, de câte ori pe zi să îi iert fratelui meu care îmi greșește?”. Și Hristos îi dă o cifră: ”De 70 de ori câte 7” (Matei 18,21-22). Simbolistica numerelor arată că Hristos de fapt îi cerea să ierte la nesfârșit.

A ierta la nesfârșit, asta pare frumos, dar este greu de aplicat pentru că te afli în mare impas în raport cu pedagogia umană. Păi, dacă un părinte care își iubește copilul, sub motivul iertării, tratează cu indiferență greșeala copilului, fără a-l face să înțeleagă că a greșit, greșește părintele, încălcând o regulă pedagogică elementară. De cealaltă parte, sancțiunea severă sau violentă va restrânge semnificativ capacitatea copilului de a se analiza pe sine însuși în viață. Și va ajunge tot un om de tip „reactiv”, orientat doar spre opinia celui puternic, autoritar, sau influent.

Pedeapsa, în general, dar mai ales cea fizică și violentă îl învață pe copil de mic să sesizeze, sau să evalueze greșeala în funcție de sancțiunea pe care o primește. De aceea și ajungem la o judecată de tip negativist, de tipul *ce să nu faci*. Mântuitorul Hristos a lăsat poruncile Vechiului Testament, dar a venit cu altă provocare pentru conștiință: *ce să faci*. Și nu numai ce să faci, de circumstanță, ci ce să faci ca să fii fericit și rostește acele celebre Fericiri, care de fapt fac parte din predica de pe munte.

„A iubi” și „a ierta” sunt chestiuni care nu se referă la semenul meu, ci se referă la confruntarea mea cu mine însumi pentru că lupta mare în mine se dă. Pot să îi spun formal, te iert, pentru a dezamorsa o situație, dar din mintea mea nu pleacă lucrurile chiar așa ușor. Aici te provoacă Hristos, la o interacțiune cu tine însuși, nu cu semenul care ți-a greșit ! Atâta timp cât, stând la rugăciune în fața Lui Dumnezeu, vei găsi justificare aruncând vina exclusiv asupra „greșiților noștri”, vei cădea în aceeași greșală cu vechiul Adam de odinioară care a motivat cel dintâi păcat, tot printr-o greșală, dând vina pe altcineva: ”Femeia care mi-ai dat-o să fie cu mine, aceea mi-a dat din pom și am mâncat” (Facere 3,12).

Și iubirea și iertarea pot fi puse în lumină de gestul tău, atunci când cel care ți-a greșit are nevoie. Dar mai mult vor străluci atunci când vei avea inițiativa binelui, tratând cu atenție și bunăvoință, deopotrivă pe prieteni și pe dușmani. Numai așa vei fi în acord cu voia lui Dumnezeu, „că El face să răsară **soarele** și peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei drepti și peste cei nedrepti” (Matei 5,45).

Evangelhia vindecării a doi orbi și a unui mut – Comentarii patristice

(Mt. 9, 27) *Plecând Iisus de acolo, doi orbi se țineau după El, strigând și zicând: Miluiește-ne pe noi, Fiule al lui David.*

În acel moment, încep să meargă după Domnul pe când El trecea pe acolo. Dar se pune întrebarea, dacă ei nu puteau să vadă, cum au știut de trecerea Domnului pe acolo și apoi, cum au știut numele Său? Mai mult decât atât, l-au numit *Fiul lui David* și au cerut să fie vindecați. În cei doi orbi se împlinesc toate prefigurările (proorociile și cuvintele Mântuitorului) de mai devreme... Acestor persoane neștiutoare, legea le-a arătat pe Cel pe care acum Îl rugau să-i vindece. Le-a arătat că Mântuitorul lor, după trup, era din neamul lui David. Tot El a făcut lumină în cugetele celor care erau orbi din cauza păcatelor făcute. Ei nu puteau să-L vadă pe Hristos, dar li s-a povestit despre El. Domnul le-a arătat prin aceasta că credința nu trebuie privită ca un rezultat al vindecării, ci vindecarea trebuie privită ca pe un rezultat al credinței. Orbii au văzut pentru că au crezut; ei nu au crezut pentru că au văzut. Din aceasta înțelegem că ceea ce dorim să primim trebuie să o facem prin credință și că aceasta nu trebuie practică din pricina celor obținute. Pentru că au crezut li se oferă vederea și li se cere acestora să rămână tăcuți pentru că sarcina de a propovădui avea să aparțină în exclusivitate apostolilor.

(Ilarie de Poitiers, *La Matei 9.9*)

(Mt. 9, 27) *Plecând Iisus de acolo, doi orbi se țineau după El strigând și zicând: Miluiește-ne pe noi, Fiule al lui David.*

Conform unei interpretări alegorice, acești doi orbi simbolizează cele două regate în care au fost împărțiți iudeii (după moartea lui Solomon, între Roboam și Ieroboam). Potrivit unei alte interpretări, putem considera că iudeii și neamurile sunt prefigurați prin acești doi orbi. Însă acest lucru nu ar fi potrivit, pentru că ar putea oare neamurile, înainte de a fi luminați, să-L declare pe Hristos ca fiu al lui David fără să fi auzit din lege sau din prooroci despre El? Pentru aceasta, mai bine este privim pe acești doi orbi ca pe unii ce au auzit din lege și de la prooroci că Hristos este fiul lui David. Amândoi erau orbi prin necredința lor, pentru că nu puteau vedea Lumina cea adevărată, pe singurul Fiul al lui Dumnezeu, proorocit în lege și prin prooroci. Lipsiți de lumina credinței și acoperiți de vălul legii, erau ținuți în bezna orbirii, după cum și Sfântul Apostol spune: *Ci până astăzi, când se*

citește Moise, stă un văl pe inima lor; Iar când se vor întoarce către Domnul, vălul se va ridica (2 Cor. 3, 15-16). Și în alt loc: *până în ziua de azi, la citirea Vechiului Testament, rămâne același văl, neridicându-se, căci el se desființează prin Hristos* (2. Cor. 3, 14). De aceea, orbilor li s-a redat vederea de-ndată ce și-au exprimat credința în Fiul lui Dumnezeu. Acest lucru ne arată că oricine va crede că Fiul lui Dumnezeu a venit să mântuiască pe om, va primi cunoștința Luminii celei adevărate imediat ce orbirea păcatelor este vindecată.

(Cromațiu, *Tratat la Matei 48.2.5*)

(Mt. 9, 28) *După ce a intrat în casă, au venit la El orbii și Iisus i-a întrebat: Credeți că pot să fac Eu aceasta? Zis-au Lui: Da, Doamne!*

Pe când Domnul ieșea din casa dregătorului și se îndrepta spre a Sa (precum citim mai înainte): *Intrând în corabie, Iisus a trecut și a venit în cetatea Sa* (Mt. 9, 1), *deodată doi orbi au venit la El strigând și zicând: „Miluiește-ne pe noi, Fiule al lui David”*. Hristos nu-i vindecă pe cale, precum s-ar fi așteptat, ci numai după ce ajung la casa Sa. Orbii se apropie și intră înăuntru. Mai întâi, s-a discutat credința lor ca să primească lumina credinței celei adevărate. Încă un semn se adaugă celui dintâi pe care l-am pomenit despre fiica dregătorului și femeia cu scurgere de sânge, pentru că ceea ce moartea și boala au demonstrat într-un caz, orbirea a demonstrat în celălalt. Amândoi erau orbi la vremea când Domnul trecea prin această lume în drum spre casa Sa. Dacă n-ar fi strigat și n-ar fi zis: *Miluiește-ne pe noi, Fiule al lui David* și la întrebarea lui Iisus: *Credeți că pot să fac Eu aceasta?* n-ar fi afirmat: *Da, Doamne!*, n-ar fi primit lumina cea curată.

(Fericitul Ieronim, *Comentariu la Matei 1.9.27*)

(Mt. 9, 29) *Atunci S-a atins de ochii lor, zicând: După credința voastră, fie vouă!*

De ce în timp ce ei strigau și cereau vindecare, Hristos le-o întârzie, întrebându-i de credința lor? Pentru că și aici, Iisus ne învață să ne potrivim din toată firea slavei care vine din mulțime. În apropiere se afla o casă. I-a luat cu El în acea casă ca să-i vindece departe de ochii celorlalți. Apoi le-a poruncit să nu spună nimănui.

(Sfântul Ioan Gură de Aur, *Evangelhia după Matei, Omilia 32.1*)

**Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274**

Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273

Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844

Preot II Iustinian-Ionuț Răduc, tel. 0729 935 888,

Colectiv redacțional:

Contact: tel. 0741 706 602, redactor_scf@yahoo.com

Vasilica Onofrei, Doru-Dumitru Sîrghie, Valentin Burlacu,
Răzvan Chițac, Vlad-Mihai Carpiuc, Ramona-Maria Bogos,
Pr. Mihai Mărgineanu (coord.)

Grafică: Elena Gheorghiuță, Mădălina Brăteanu, Raluca
Negrea, Dan-Andrei Morteci

Administratori site parohie/pagină facebook:

Alexandru Losonczy, Costel Dumitru, Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea
acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și
filantropice ale parohiei, primim donații în contul
IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la
Raiffeisen Bank Iași

PROGRAM LITURGIC ÎN ACEASTĂ SĂPTĂMÂNĂ

*Duminică, 23 iulie,

- ora 8.00, Utrenia și Sf. Liturghie
- ora 18.00, Acatistul Maicii Domnului
Prodromița
- 18.30, Spovedit

*Miercuri, 26 iulie,

- ora 8.00, Acatistul Sf. Apostol Toma

*Joi, 27 iulie,

- ora 18.00, Acatistul Sf. M. Mc.
Ecaterina

*Vineri, 28 iulie,

- ora 18.00 – Slujba Sf. Maslu
- ora 18.30 - Spovedit

*Sâmbătă, 29 iulie,

- ora 7.00, Utrenia și Sfânta Liturghie
- ora 18.00, Slujba Vecerniei
- ora 18.30, Spovedit

Istorieară cu tâlc

Oamenii sunt buni, sau răi ?

“Era odată un bătrân înțelept care ședea la marginea unei
oaze, la intrarea unei cetăți. Un tânăr se apropie într-o
bună zi și îl întreabă:

- Nu am fost niciodată pe aici. Cum sunt locuitorii
acestei cetăți?

Bătrânul îi răspunde printr-o întrebare:

- Cum erau locuitorii orașului de unde vii?

- Egoiști și răi. De aceea mă bucur că am putut pleca de
acolo.

- Așa sunt și locuitorii acestei cetăți, răspunde bătrânul.

Puțin după aceea, un alt tânăr se apropie de omul nostru
și îi pune aceeași întrebare, iar acesta îi răspunde în
aceeași mod. Răspunsul tânărului a fost însă diferit.

- Oamenii erau buni, mărinimoși, primitivi, cinstiți.

Aveam mulți prieteni și cu greu i-am părăsit...

- Așa sunt și locuitorii acestei cetăți, răspunde înțeleptul.

Un neguțător care își aducea pe acolo cămilele la adăpat,
auzise aceste convorbiri și, pe când cel de-al doilea se
îndepărta, se întoarse spre bătrân și-i zise cu reproș:

- Cum poți să dai două răspunsuri cu totul diferite la
aceeași întrebare pe care ți-o adresează două persoane?

-Fiule, fiecare poartă lumea sa în propria inimă. Acela
care nu a găsit nimic bun în trecut, nu va găsi nici aici
nimic bun. Dimpotrivă, acela care a avut și în alt oraș
prieteni, va găsi și aici tovarăși credincioși și de
încredere.

Pentru că, vezi tu, oamenii nu sunt altceva decât ceea ce
știm noi să găsim în ei.”

Harul lui Dumnezeu se îndepărtează de la

cei ce țin minte răul

De ne-a adus vătămare cineva, să ne ostenim a asupra
simțământul ocării și să păstrăm pacea în inima noastră,
după pilda Sfântului Împărat David, care a spus: „Cu cei
ce urau pacea eram făcător de pace”. Atunci vom face un
pas, chiar dacă mic, către sfințenie, și Dumnezeu va
împărăți în sufletele noastre. „Căci s-a făcut în pace locul
lui” (Psalmi 75, 2).

Dacă însă cel ce ne-a ocărât (adeseori acesta este un om
apropiat de noi) ne cere ajutorul, să alergăm degrabă în
ajutor, fără să spunem: „M-a jignit. S-a purtat rău cu
mine. Ia să-l las acum să se chinuie, ca să înțeleagă că nu
a făcut bine”. Să nu uităm că de la sufletele fără pace ale
celor ce țin minte răul s-a depărtat harul lui Dumnezeu și
Dumnezeu nu petrece în ei.

(Arhimandritul Serafim Alexiev, Viața duhovnicească a
creștinului ortodox)